

De Ster

STEPHEN L. RICHARDS

Eerste Raadgever in het Presidentschap van de Kerk.

Maart 1957

De Ster

VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

57e JAARGANG

Nr 3

Redacteur:

RULON J. SPERRY,

President der Nederl. Zending.

Assistent:

A. D. JONGKEES

Zendingsfotograaf:

RINZE SCHIPPERS.

INHOUD:

Blz.

Van de Redactie 67

Een wonderbaar werk en een wonder ... 68

Conferentie-Fragmenten 77

Onze Zonnehoek 79

Eerbied voor het Priesterschap 87

Studiegids voor Huisbezoekers 90

Ster Wervingsavond 92

Gebeurtenissen in de Zending 93

Het gesproken woord door Richard L.
Evans 96

Administratie: Laan van Poot 292, Den Haag

*„De Ster” van de Kerk van Jezus Christus
van de Heiligen der Laatste Dagen
verschijnt eenmaal per maand.*

ABONNEMENTSPRIJS: f 1,25 PER KWARTAAL

GIRONUMMER 240615 - LAAN VAN POOT 292 - DEN HAAG

NADRIJK VAN DE IN DIT NUMMER
VOORKOMENDE CLICHE'S IS VERBODEN

„DE IJTER”

TIJDSCHRIFT VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN
IN NEDERLAND

Redacteur : DON H. VAN DAM
Assistenten: RULON J. SPERRY
JOHANNA E. WESTERDUIN
A. D. JONGKEES

1956

56ste JAARGANG

Ik zal doen; wat de Here heeft bevolen, want ik weet, dat de Here geen geboden aan de kinderen der mensen geeft, zonder tevens de weg voor te bereiden, zodat zij zullen kunnen volbrengen, wat hun wordt bevolen.

(I Nephi 3 : 7)

* * *

Want ik schaam mij het Evangelie van Christus niet; want het is een kracht Gods tot zaligheid voor een iegelijk die gelooft.

(Rom. 1 : 16)

* * *

En omdat niet allen geloof hebben, moet gij ijverig woorden van wijsheid zoeken en deze elkander onderwijzen; ja, put woorden van wijsheid uit de beste boeken; zoekt wetenschap, ja door studie en geloof.

(L. & V. 88 : 118)

* * *

Want zie, dit is Mijn werk en Mijn heerlijkheid — de onsterfelijkheid en het eeuwige leven van de mens tot stand te brengen.

(P. v. G. W. Mozes 1 : 39)

* * *

INHOUDSOPGAVE:

A.

Aan de deur van ons hart	206
Aankomst en vertrek	254, 358
Afscheidsgroet aan President en Zuster Donovan H. van Dam ...	196

B.

Bekering - Zaligheid	132
Berusting	192
Beschrijving van onze Heiland ...	4
Boekennieuws	95, 223
Bronnen van Levendwater	5
Bevrijding	274
Brengt de zodanigen terecht	287

D.

Daadwerkelijke moed	85
De Tempel te Los Angeles	3
De Tempel in de Zuid Pacific ...	35
Districtsoverziensters der ZHV ...	23
Deed men in de dagen van de oude profeten aan Tempelwerk?	51
De muur	52
De Opstanding	74
De macht van Satan	83
De Kerk als Opvoedster	120
De Rots in zee	128
De lof der mensen	212
Die Mijns Harten Vrede zijt	222
De Morgenstond	224
De Heer zegene en behoeve u ...	228
De Vraag van de maand 230, 317,	279
De waarde van een mensenziel ...	233
De Noordam is binnen	236
De Reclassering	285
De Profeet Joseph Smith	365

E.

Een warme hulde aan de ZHV ...	9
Een laatste groet	25
Een belangrijk jaar	26
Een briefje van Nora	88
Elder Adam S. Bennion bezoekt Nederland	131, 163
Een wonderbaar Werk en een Wonder	264, 301, 332
Een gouden jubileum	321
Een Kerstboodschap	363

G.

Gebeurtenissen in de Zending	30,
61, 91, 126, 156, 189, 220, 253, 294,	
326, 357, 388.	
Gehoorzaamheid	186
Gedachten van anderen	288

H.

Het Melchizedekse Priesterschap en Tempelwerk	38
Het persoonlijke Getuigenis	58
Het Leven	108
Hollanders Genealogical Committee	109
Het centje, dat graag wilde helpen	113
Hartelijk bedankt	198
Het Schrijverke	211
Het toevallig Geluk	232
Het Jeugdwerk in de Nederlandse Zending	237
Het Meezennestje	242
Het nieuwe Zendingsbestuur	260
Het Muziekfeest van 17 nov.	386

I.

Ik schaam mij het Evangelie van Christus niet	69
Inwijding van de Tempel te Los Angeles	115
Idylle	351

J.

Jezus geeft een voorbeeld van ge- hoorzaamheid	105
Joseph Smith de Profeet der Her- stelling	169, 179
Jeugdconferentie in de Nederlandse Zending	199
Joe in tegenspoed bezocht	217

K.

Korte verhalenwedstrijd	32
Kerst- en Nieuwjaarsgroet	373
Korte mededelingen	380

M.

Max, L. Pinegar Raadgever	24
Muziek in onze Zending	28,
60, 90, 125, 155, 188, 219, 253, 292,	
325, 354, 379.	
Mijn getuigenis	151, 152
Mensenogen	328

N.

Niet om te veroordelen	64
Nieuwe Raadgever benoemd	187

O.

Onze Zonnehoek 15, 47, 79, 11,	139,
149, 175, 207, 239, 275, 311, 343,	375
O.O.V. Conferentie 63, 94, 124,	160
Onder de Ponca-Indianen 238 290,	322
O.O.V.	356, 374
O Liefste Jesu zoet	392

P.		V.	
Pasen en de betekenis van Onsterfelijkheid	67	Van de redactie	195, 227, 259, 299, 331
Paasgedachten	96	Vragen en Antwoorden	215
Pres. John. P. Lillywhite bezoekt de Nederlandse Zending	234	Vrijheid en Onderworpenheid ...	256
		Voorwoord bij een Wonderbaar Werk en een Wonder	261
		Vrede	360
R.		W.	
Robert het Haasje	79		
S.			
Slechts een Moeder	106	Wat zal ik met Jezus doen?	135
Sterwingswedstrijd	123	Want gij zijt mijn	214
Studiegids voor Huisbezoekers ...	283, 320, 352, 384.	Wij beiden	289
		Wie doet zijn „Rechtvaardig Deel?“	296
T.		Z.	
Ten koste van de Vader	19		
Toespraak op de Najaarsconferenties	367	Ziekten, door gemoedstoestanden veroorzaakt	44
		Zij hebben veel gegeven	99
U.		Zendelingen in de Nederlandse Zending	141
Uitslagen korte verhalen wedstrijd	120	Zijn Geloof	381

VAN DE REDACTIE

Tot Jezus' dood besloten

Jezus hief de oogen opwaarts en zeide: „Vader, Ik dank U, dat Gij Mij gehoord hebt. Doch Ik wist, dat Gij Mij altijd hoort; maar om der schare wil, die rondom staat, heb ik dit gezegd, opdat zij zouden geloven, dat Gij Mij gezonden hebt. (Joh. 11:41, 42)

Jezus staat bij het graf van Zijn vriend Lazarus en roept, nadat Hij dit gezegd heeft, met grote stem: „Lazarus, kom uit!“. En Lazarus komt uit.

De dood is niet bij machte de stem van de Zoon Gods te weerstaan; de geest van de dode keert in het lichaam terug op deze roep en wekt het weer ten leven.

Velen dan, uit de Joden, die tot Maria gekomen waren, en aanschouwden hadden hetgeen Jezus gedaan had, geloofden in Hem; maar sommigen van hen gingen tot de Farizeërs, en zeiden tot hen, hetgeen Jezus gedaan had.

De overpriesters dan en de Farizeërs vergaderden den raad, en zeiden: Wat zullen wij doen? Want deze mens doet vele tekenen. . . Van dien dag af beraadslaagden zij te zamen, dat zij Hem dooden zouden. (Joh. 11:45, 46, 53)

Hier treden twee wel zeer uiteen lopende geestesgesteldheden aan het licht van mensen, die hetzelfde voorval hadden bijgewoond: de opwekking van Lazarus. Er waren onder de Joden velen, die de woorden van Jezus indachtig: „opdat zij zouden geloven, dat Gij Mij gezonden hebt“, en het wonder aanschouwd hebbende, dat Hij aan de dode had gewrocht, tot de overtuiging waren gekomen, dat zij de Messias, naar Wie zij hadden uitgezien, in hun midden hadden.

Anderen daarentegen gingen naar de Farizeërs, de doodsvijanden van Jezus en vertelden hun wat zij hadden beleefd. Gezien de verhouding tussen de hooghartige Farizeërs en het gewone volk is het niet aan te nemen, dat de bedoeling van het bezoek aan de Farizeërs was om deze tot betere gedachten jegens de Christus te brengen. Het woordje „maar“ spreekt trouwens duidelijke taal. Zij konden vooruit berekenen, dat de haat van de Farizeërs nog zou toenemen. . . en hun vrees. Terecht waren zij beducht voor de invloed, die Jezus op het volk dreigde te krijgen, want dat zou onherroepelijk het einde van hun heerschappij over dat volk betekenen, hetwelk gebukt ging onder de zinnelooze en onzinnige toevoegingen aan de Mozaïsche wet, doch waaraan hun meesters zich vaak door allerlei spitsvondigheden wisten te onttrekken. Jezus daarentegen zeide: „Volg Mij, Ik ben de weg, de Waarheid en het Leven. . . de waarheid zal u vrij maken“. Vrijheid was een woord, dat in het woordenboek van de Farizeërs niet voorkwam, dus: „weg met zulk een, die dat predikt!“

Wij leven nu ongeveer twee duizend jaar later, maar nog altijd zijn er mensen, die met deze Farizeze leuze instemmen, vermoedelijk zonder zich daar zelf van bewust te zijn. God's dienstknechten gaan naar de landen, waar de vrijheid althans in die mate wordt geëerd, dat zij worden toegelaten en prediken daar het Evangelie van de vrijheid, zoals Jezus die bedoelde, toen Hij zeide: „De Waarheid zal u vrij maken“. Maar er zijn nog velen, die hun stem tegen deze prediking verheffen, vrezende, gelijke Farizeërs van ouds deden, dat „indien wij hen alzo laten geworden, zij allen in hen geloven zullen“. Daarom keren zij zich tegen hen, evenals de Farizeërs niet wetende wat zij doen. Zij, de Farizeërs, meenden dat zij het waren, die Jezus het leven benam. Dat was hun grote vergissing: Hij gaf het vrijwillig, doch hun moordlust was er niet minder zondig om. De vijanden van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen denken op hun wijze het werk te kunnen te niet doen. Integendeel: hun acties werken als een boemerang en hoe meer zij tegen de Kerk ageren, hoe groter de kans, dat velen zich gaan afvragen: „Waarom wordt dat handjevol mensen zo vervolgd? Daar moet iets bijzonders met hen zijn, dat wil ik eens onderzoeken!“ De lasterpraatjes stemmen ons droef, doch *dit* is voor de zendingen een troostrijke gedachte: Jezus, hun meester, zeide eenmaal: „Ik ben met u tot aan het einde der wereld.

A. D. Jongkees.

EEN WONDERBAAR WERK EN EEN WONDER

HOOFDSTUK 9

Herstelling van het gezag van het Priesterschap

Bezoek van Johannes de Doper

In chronologische volgorde kwam vervolgens het bezoek van de hemelse boodschapper Johannes de Doper, die onder het toezicht van Petrus, Jakobus en Johannes aan Joseph Smith en Oliver Cowdery verscheen en hen tot het Aäronische Priesterschap ordende. Hier volgt Joseph Smith's eigen beschrijving van dit hemelse bezoek en deze ordening:

„Twee dagen na de aankomst van de heer Cowdery, op de zevende april, begon ik het Boek van Mormon te vertalen, en begon hij voor mij te schrijven.

Wij waren nog steeds bezig met het werk der vertaling, toen wij in de volgende maand (mei achttienhonderd negen en twintig) op een zekere dag het bos ingingen om te bidden, en de Here inlichtingen te vragen aangaande de doop voor de vergeving van zonden, die wij bij het vertalen der platen vermeld vonden. Terwijl wij in gebed verzonken waren, en de Here aanriepen, daalde er een hemelse boodschapper in een wolk van licht neder, en nadat hij ons zijn handen had opgelegd, ordende hij ons, zeggende:

Aan u, mijn mededienstknechten, verleen ik in de naam van de Messias het Priesterschap van Aäron, dat de sleutelen omvat van de bediening van engelen en van het evangelie der bekering, en van doop door onderdompeling voor de vergeving van zonden; en dit zal nimmermeer van de aarde worden weggenomen, totdat de zonen van Levi de Here wederom een offerande in gerechtigheid zullen brengen.

Hij zeide, dat dit Aäronische Priesterschap niet de macht omvatte van handoplegging voor de gave des Heiligen Geestes, maar dat deze macht later op ons zou worden bevestigd; hij gebod, dat wij gedoopt moesten worden, en gaf ons aanwijzingen, dat ik Oliver Cowdery moest dopen, en dat hij mij daarna moest dopen.

Dienovereenkomstig werden wij gedoopt. Ik doopte hem eerst, en daarna doopte hij mij — vervolgens legde ik mijn handen op zijn hoofd en ordende hem tot het Aäronische Priesterschap, en daarna legde hij zijn handen op mijn hoofd, en ordende mij tot hetzelfde Priesterschap — want aldus was het ons geboden.

De boodschapper, die ons bij deze gelegenheid bezocht en dit Priesterschap op ons bevestigde, zeide, dat zijn naam Johannes was, dezelfde, die in het Nieuwe Testament Johannes de Doper wordt genoemd, en dat hij handelde onder de leiding van Petrus, Jakobus en Johannes, die de sleutelen droegen van het Melchizedekse Priesterschap, welk Priesterschap naar hij zeide te bestemder tijd op ons zou worden bevestigd, en dat ik de eerste Ouderling der Kerk zou worden genoemd, en hij (Oliver Cowdery) de tweede. Het was op de vijftiende dag in mei achttienhonderd negen en twintig toen wij onder de handen van deze boodschapper werden geordend en elkander doopten.” (Parel van Grote Waarde, Joseph Smith 2 : 67-72.)

Van dit bezoek van Johannes de Doper leren wij deze grote waarheden:

1. Dat een persoon tot het vereiste priesterschap geordend moet worden door iemand, die daartoe de bevoegdheid bezit, alvorens hij de verordeningen van het evangelie kan bedienen.
2. Dat het Aäronische Priesterschap de sleutelen omvat van:
 - a. de bediening van engelen;
 - b. het evangelie der bekering;
 - c. doop door onderdompeling voor de vergeving van zonden.
3. Dat dit Priesterschap zal „nimmermeer van de aarde worden weggenomen, totdat de zonen van Levi de Here wederom een offerande in gerechtigheid zullen brengen.”
4. Dat hoewel het Aäronische Priesterschap een verheven bevoegdheid van God is, de bediening er van beperkt is; omvat niet „de macht van handoplegging voor de gave des Heiligen Geestes;” dat Johannes de Doper bij het verlenen van dit Priesterschap aan Joseph Smith en Oliver Cowdery handelde onder de leiding van Petrus, Jakobus en Johannes, die de sleutelen van het Melchizedekse Priesterschap droegen, welk Priesterschap hun later gegeven zou worden.

Herstelling van het Melchizedekse Priesterschap

Opdat er zou kunnen zijn een „wederoprichting aller dingen, waarvan God gesproken heeft bij monde van Zijn heilige profeten van oudsher,” (zie Hand. 3 : 21) was het noodzakelijk, dat deze twee priesterschappen wederom aan de mensen op aarde verleend zouden worden. Niet lang nadat dit heerlijke gebeuren geschied was verleenden Petrus, Jakobus en Johannes als Apostelen van de Here Jezus Christus aan Joseph Smith en Oliver Cowdery het Melchizedekse Priesterschap, alsmede het Heilige Apostelschap, zoals beloofd door Johannes de Doper, hetgeen hun de benodigde bevoegdheid gaf om de Kerk en het koninkrijk van God op aarde te vestigen in deze bedeling. En dienovereenkomstig werd op 6 april 1830 in Fayette, Seneca County, in de Amerikaanse staat New York de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen met zes leden gesticht.

Het Aäronische en Melchizedekse Priesterschap

Een begrip van het Aäronische of Levietische Priesterschap — soms het Lagere Priesterschap genoemd — en van het Melchizedekse Priesterschap en van de functies en bedieningen van een elk is zeer noodzakelijk voor een juist begrip van het evangelie van Jezus Christus en de Kerk, die Hij op aarde vestigde.

De volgende vraag zou gesteld kunnen worden: „Onder welke orde van het priesterschap beweren de huidige Christelijke kerken werkzaam te zijn — onder het Aäronische of het Melchizedekse Priesterschap?” Een bevredigend antwoord op deze vraag kan niet worden

verwacht van één hunner. De enige reden, dat wij in een positie zijn de juiste verklaring te geven is dat Johannes de Doper het Aäronische of Leviëtische Priesterschap naar deze aarde terugbracht en het op Joseph Smith en Oliver Cowdery bevestigde. De Apostelen Petrus, Jakobus en Johannes brachten op soortgelijke wijze het Melchizedekse Priesterschap. Alle twijfel en misverstand is aldus uit de weg geruimd, en daarom zijn wij in staat de Schriften te verstaan, die betrekking hebben op dit belangrijke onderwerp. Kon er enig onderwerp zijn, dat belangrijker was dan de betekenis en het doel van het priesterschap van God te begrijpen, alsmede hoe het wordt verkregen, daar het de sleutelen en rechten omvat om in Zijn naam werkzaam te zijn en aan Zijn kinderen de zaligmakende verordeningen van het evangelie van Jezus Christus te bedienen? Hoe zou iemand kunnen veronderstellen, dat zonder het gezag van dit priesterschap er een bevoegde Kerk van Jezus Christus op aarde zou kunnen bestaan!

„Indien dan nu de volkomenheid door het Leviëtische priesterschap ware (want daaronder heeft het volk de wet ontvangen), wat nood was het nog, dat een ander priester naar de ordening van Melchizedek zou opstaan, en die niet zou gezegd worden te zijn naar de ordening van Aäron?

Want het priesterschap veranderd zijnde, zo geschiedt er ook noodzakelijk verandering der wet.....

Want het is openbaar, dat onze Here uit Juda gesproken is; op welke stam Mozes niets gesproken heeft van het priesterschap.....

Want Hij getuigt: Gij zijt Priester in der eeuwigheid naar de ordening van Melchizedek.....

Maar Deze, omdat Hij in der eeuwigheid blijft, heeft een onvergankelijk Priesterschap.” (Hebr. 7 : 11-12, 14, 17, 24.)

Deze verklaring moet het duidelijk maken, dat de wet of de schoolmeester om de mensen tot Christus te leiden bediend werd door het Leviëtische of Aäronische Priesterschap. Volmaking kon echter niet bereikt worden door dit Priesterschap alleen, zoals Paulus uiteenzette. Daarom werd het voor de Here nodig een andere priester volgens de ordening van Melchizedek te zenden. Daar aldus het priesterschap werd veranderd, „zo geschiedt er ook noodzakelijk verandering der wet.” De volheid van het evangelie van Jezus Christus werd daarom door Hem ingevoerd om de plaats in te nemen van de wet van Mozes.

Beperkingen van het Aäronische Priesterschap

Johannes de Doper begreep dit ten volle, want zijn bediening was onder het gezag van het Aäronische Priesterschap, dat de sleutelen omvatte om de verordening van de doop door onderdompeling voor de vergeving van zonden te bedienen. Toen hij uitgezonden werd om „de weg des Heren” te bereiden, trachtte hij niet de gave des Heiligen Geestes te verlenen door handoplegging. Hij verkondigde, dat iemand, machtiger dan hij zou komen, „Die zal u met de Heilige Geest en met vuur dopen.” (Zie Matth. 3 : 11.)

Deze uiteenzetting gaf hij aan Joseph Smith en Oliver Cowdery, toen

hij hun het Aäronische Priesterschap verleende en hun de opdracht gaf elkander te dopen door onderdompeling voor vergeving hunner zonden. Hij vertelde hun, dat „dit Aäronische Priesterschap niet de macht omvatte van handoplegging voor de gave des Heiligen Geestes,” maar dat die later op hen bevestigd zou worden.

Aard van het Melchizedekse Priesterschap

In een openbaring aangaande priesterschap, gegeven op 28 maart 1835 bij monde van de Profeet Joseph Smith, zeide de Here:

„Er zijn in de kerk twee priesterschapen, namelijk het Melchizedekse en het Aäronische, dat het Levietische Priesterschap omvat.

De reden, waarom het eerste het Melchizedekse Priesterschap wordt genoemd, is, dat Melchizedek zulk een groot hogepriester was.

Vóór zijn tijd werd het genoemd: Het Heilig Priesterschap naar de Orde van de Zoon Gods.

Doch uit achting of eerbied voor de naam van het Opperwezen, en om het te veelvuldig herhalen van Zijn naam te voorkomen, noemde de kerk in dagen van ouds dat priesterschap naar Melchizedek, of het Melchizedekse Priesterschap. Alle andere functies of ambten in de kerk zijn toevoegingen aan dit priesterschap. Doch er zijn twee delen of grote hoofd-afdelingen, het ene is het Melchizedekse Priesterschap, en het andere is het Aäronische of Levietische Priesterschap.” (L. & V. 107 : 1-6.)

Ook de Apostel Paulus begreep welk een groot hogepriester Melchizedek was, en hij zeide het volgende:

„Want deze Melchizedek was koning van Salem, een priester des allerhoogsten Gods, die Abraham te gemoet ging, als hij wederkeerde van het slaan der koningen, en hem zegende;

Aan wie ook Abraham van alles de tienden deelde; die vooreerst overgezet wordt, koning der gerechtigheid, en daarna ook was een koning van Salem, hetwelk is een koning des vredes;

Zonder vader, zonder moeder, zonder geslachtsrekening, noch beginsel der dagen, noch einde des levens hebbende; maar de Zoon van God gelijk geworden zijnde, blijft hij een priester in eeuwigheid.” (Hebr. 7 : 1-3.)

Dit laatste vers is veelvuldig verkeerd begrepen, en sommigen hebben verondersteld, dat Paulus bedoelde dat Melchizedek zonder vader of moeder was, zonder geslachtsrekening, begin noch einde van dagen hebbende. Maar in een openbaring aangaande priesterschap, gegeven op 22 september 1832 bij monde van de Profeet Joseph Smith, maakte de Here het duidelijk, dat het het priesterschap was — en niet Melchidek — dat zonder begin van dagen of einde van jaren was:

„Welk priesterschap in de kerk van God door alle geslachten voortgaat, en zonder begin van dagen of einde van jaren is.” (L. & V. 84 : 17.)

Roeping en ordening noodzakelijk voor het hebben van gezag

Nu wij de noodzakelijkheid hebben vastgesteld van het gezag van het priesterschap, zullen wij de schriftuurlijke bewijzen in ogenschouw nemen, dat de mensen tot het priesterschap geordend moeten zijn om de dingen Gods te kunnen bedienen — deze bevoegdheid kunnen zij

zichzelf niet aanmatigen, noch ontvangen van hen, die deze zelf niet bezitten. Daarom was het noodzakelijk, dat Johannes de Doper het Aäronische of Levietische Priesterschap terugbracht, en dat Petrus, Jakobus en Johannes het Melchizedekse Priesterschap wederom brachten, welke beide op Joseph Smith en Oliver Cowdery bevestigd werden:

„Want alle hogepriester, uit de mensen genomen, wordt gesteld voor de mensen in de zaken, die bij God te doen zijn, opdat hij offere gaven en slachtofferen voor de zonden.....

En niemand neemt zichzelf die eer aan, maar die van God geroepen wordt, gelijkterwijs als Aäron.

Alzo heeft ook Christus Zichzelf niet verheerlijkt om hogepriester te worden, maar Die tot Hem gesproken heeft: Gij zijt Mijn Zoon, heden heb Ik U gegene-reerd.

Gelijk Hij ook in een andere plaats zegt: Gij zijt Priester in der eeuwigheid, naar de ordening van Melchizedek.” (Hebr. 5 : 1, 4-6.)

Kon iets op duidelijker wijze gezegd worden: „Want alle hogepriester, uit de mensen genomen, wordt gesteld voor de mensen in de zaken, die bij God te doen zijn.” Hoe kan dan een man een hogepriester zijn als hij niet aldus geordend is?

„En niemand neemt zichzelf die eer aan, maar die van God geroepen wordt, gelijkterwijs als Aäron.” (Hebr. 5 : 4.) Hoe was Aäron geroepen? De Here zeide tot Mozes:

„Daarna zult gij uw broeder Aäron en zijn zonen met hem tot u doen naderen uit het midden der kinderen Israëls om Mij het priesterambt te bedienen

En gij zult uw broeder Aäron en ook zijn zonen aantrekken; en gij zult hen zalven, en hun hand vullen, en hen heiligen, dat zij Mij het priesterambt bedienen.” (Ex. 28 : 1, 41.)

Aäron heeft zichzelf dus niet geroepen of geordend.

„Alzo heeft ook Christus Zichzelf niet verheerlijkt om hogepriester te worden,” (zie Hebr. 5 : 5) maar Hij was door Zijn Vader gekozen en aangesteld om voor eeuwig een hogepriester te zijn, en nadat Hij aldus geroepen en aangesteld was, ging Hij er toe over anderen te roepen:

„Jezus dan zeide wederom tot hen [de Twaalf]: Vrede zij ulieden! gelijkterwijs Mij de Vader gezonden heeft, zend Ik ook ulieden

Zo gij iemands zonden vergeeft, die worden zij vergeven; zo gij iemands zonden houdt, die zijn zij gehouden.” (Joh. 20 : 21, 23.)

„En Hij stelde er twaalf, opdat zij met Hem zouden zijn, en opdat Hij hen zou uitzenden om te prediken,

En om macht te hebben de ziekten te genezen, en de duivelen uit te werpen.” (Markus 3 : 14-15.)

De Apostelen van Jezus hebben zichzelf niet geroepen of geordend — Jezus riep hen, ordende hen en zond hen uit om te prediken zoals de Vader Hem had gezonden.

De roeping en ordening van Paulus

De roeping van Saulus (later Paulus genoemd, Hand. 13 : 9) tot de bediening, zijn daarop volgende ordening inbegrepen, geeft ons een levendig voorbeeld van de hemelse orde in dergelijke aangelegenheden, daar de gang van zaken door Jezus' stem werd aangegeven:

„En als hij [Saulus] reisde, is het geschied, dat hij nabij Damaskus kwam, en hem omscheen snellijk een licht van de hemel;
En ter aarde gevallen zijnde hoorde hij een stem, die tot hem zeide: Saul, Saul! wat vervolgt gij Mij?
En hij zeide: Wie zijt Gij, Here? En de Here zeide: Ik ben Jezus, Die gij vervolgt. Het is u hard, de verzenen tegen de prikkels te slaan.
En hij, bevende en verbaasd zijnde, zeide: Here! wat wilt Gij, dat ik doen zal?
En de Here zeide tot hem: Sta op, en ga in de stad, en u zal aldaar gezegd worden, wat gij doen moet.” (Hand. 9 : 3-6.)

Ondanks het feit, dat Jezus persoonlijk tot Saulus gesproken had, maakte dit hem niet bevoegd om in de bediening werkzaam te zijn en de verordeningen van het evangelie te bedienen. Hij moest zijn gezicht terug ontvangen door handoplegging van Ananias en zich door hem laten dopen. En hoewel de Here aan Ananias had laten weten, dat Saulus voor Hem een uitverkoren vat was om Zijn naam te dragen voor de niet-Joden, koningen en de kinderen Israëls, was het niettemin noodzakelijk, dat hij later geordend moest worden voor deze bediening, nadat hij voor de discipelen en anderen verkondigd had wat hij gezien en gehoord had.

„En er waren te Antochië, in de gemeente, die daar was, enige profeten en leraars, namelijk Barnabas, en Simeon en Saulus.
En als zij de Here dienden, en vastten, zeide de Heilige Geest: Zondert Mij af beiden Barnabas en Saulus tot het werk, waartoe Ik hen geroepen heb.
Toen vastten en baden zij, *en hun de handen opgelegd hebbende*, lieten zij hen gaan.” (Hand. 13 : 1-3.)

Wij nemen aan, dat er tegenwoordig velen in de wereld zijn, die zich ten volle geroepen en geordend zouden beschouwen, als zij gezien en gehoord hadden wat Paulus op weg naar Damaskus zag en hoorde. Dit was echter niet het geval met Paulus, en evenmin met Joseph Smith! Zij moesten geordend worden door iemand, die daartoe de bevoegdheid bezat. En dat moeten allen, die zich op bevoegde wijze in de bediening willen beijveren. Joseph Smith leerde deze grote waarheid niet door het lezen van de Bijbel, maar door de bezoeken van Johannes de Doper en van Petrus, Jakobus en Johannes. En daarom luidt het vijfde geloofsartikel van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen, zoals door Joseph Smith geschreven:

„Wij geloven, dat een man van God moet worden geroepen door openbaring, en aangesteld door handoplegging door hen, die het gezag bezitten, ten einde het evangelie te prediken en de verordeningen er van te bedienen.”

De Kerk van Jezus Christus „een koninklijk priesterschap”

Petrus zeide van de Kerk in zijn dag:

„Gij echter zijt een uitverkoren geslacht, een *koninklijk priesterschap*, een heilige natie, een volk Gods ten eigendom, om de grote daden te verkondigen van Hem, Die u uit de duisternis geroepen heeft tot Zijn wonderbaar licht.” (1 Petrus 2 : 9.)

Hierin en in de openbaringen van de Here aan de Profeet Joseph Smith, gegeven bij het herstellen van het priesterschap op aarde in deze bedeling, heeft de Here het duidelijk gemaakt, dat alle mannelijke leden der Kerk, die waardig leven, het priesterschap kunnen ontvangen en aldus leden worden van een werkzame groep om de Kerk en het koninkrijk van God op aarde te vestigen, leden van die „koninklijke priesterschap”, waarvan Petrus sprak, ja, dat zij allen verenigd kunnen zijn „om de grote daden te verkondigen van Hem, Die u uit de duisternis geroepen heeft tot Zijn wonderbaar licht.”

Deze mensen zijn niet in het bijzonder opgeleid voor de bediening, evenmin als de Apostelen van ouds. Maar zij ontwikkelen de gaven en talenten, waarmede God hen begiftigd heeft, door middel van de diensten die zij geven en de gave des Heiligen Geestes.

Paulus begreep dit ook toen hij zeide:

„Ziet slechts, broeders, wat gij waart, toen gij geroepen werdt: niet vele wijzen naar het vlees, niet vele invloedrijken, niet vele aanzienlijken.

Integendeel, wat voor de wereld dwaas is, heeft God uitverkoren om de wijzen te beschamen, en wat voor de wereld zwak is, heeft God uitverkoren om wat sterk is te beschamen; en wat voor de wereld onaanzienlijk en veracht is, heeft God uitverkoren, dat, wat niets is, om aan hetgeen wel iets is, zijn kracht te ontnemen,

Opdat geen vlees zou roemen voor God.” (I Cor. 1 : 26-29.)

Naast al haar plaatselijke ambtenaren heeft de Kerk van deze bedeling sedert haar vestiging ongeveer een zeventig duizend zendelingen het zendingsveld ingezonden, allen van het soort, waarover Paulus sprak. Deze grote groep zendelingen vertegenwoordigt een onbetaalde geestelijkheid, zoals ook de priesterschap was in de dagen van Christus en Zijn Apostelen.

Per 31 december 1955 hadden bij een totaal ledental van 1,357,274 mannen, vrouwen en kinderen 169,811 mannen en jongens het Aäronische Priesterschap en 186,250 mannen het Melchizedekse Priesterschap in de Kerk. Waar anders in de ganse wereld is er zulk een „koninklijk priesterschap”, zoals Petrus de Kerk van zijn dagen noemde?

Dit gebruik om alle mannen, die waardig zijn en bereid te dienen, tot het priesterschap te ordenen en werkzaam te maken, leidde Jezus om te zeggen, toen Hij de zeventigers twee aan twee uitzond naar iedere stad en plaats, waarheen Hij Zelf zou gaan:

„.....De oogst is wel groot, maar arbeiders zijn er weinig. Bidt daarom de Heer van de oogst, dat Hij arbeiders uitzende in Zijn oogst.” (Lukas 10 : 2.)

Ambten in het Priesterschap

Er is zoveel, dat gedaan dient te worden, dat de Here vele ambtenaren in Zijn Kerk gaf, en het Aäronische en het Melchizedekse Priesterschap in vele afdelingen verdeelde, opdat er een plaats zou zijn, geschikt voor de begaafdheid van een ieder.

In het Aäronische Priesterschap kennen wij drie afdelingen: diakenen, leraars en priesters. Er zijn bisschoppen wanneer zij rechtstreekse afstammelingen zijn van Aäron, anders worden zij gekozen uit de hogepriesters van de Melchizedekse Priesterschap.

In het Melchizedekse Priesterschap zijn de volgende afdelingen en ambten: ouderlingen, zeventigers, hogepriesters, evangelisten of patriarchen, apostelen en profeten.

Alle bovenstaande ambtenaren worden in het Nieuwe Testament genoemd in verband met de oorspronkelijke Kerk van Christus. Slechts enkelen er van worden nu echter maar aangetroffen in de bestaande vertakkingen van het hedendaagse Christendom. Wij hebben de indruk, dat indien deze volledige organisatie nu in de kerken zou bestaan, men niet zou weten wat met al die ambten aan te vangen. Men zou het verschil niet weten in de roepingen van ouderling, hogepriester, diaken, leraar of priester, noch het verschil in hun respectieve bedieningen. Evenmin zou bekend zijn hoevelen hunner vereist zijn voor een quorum of hoe een quorum georganiseerd of bestuurd moest worden. Evenmin zouden wij het weten als wij alleen van de Bijbel afhankelijk waren voor deze inlichtingen. Wij zijn echter niet zo afhankelijk, want dit alles hebben wij ontvangen door de openbaringen van de Here in verband met de herstelling van het priesterschap in deze bedeling door middel van de Profeet Joseph Smith. (Zie L. & V. Afdelingen 13, 20, 84, 107, 121.)

De Kerk dient volledig georganiseerd te zijn.

Paulus beseftte ten volle het belang van een volledige organisatie toen hij zeide:

„En Hij heeft zowel apostelen als profeten gegeven, zowel evangelisten als herders en leraars;

Om de Heiligen toe te rusten tot dienstbetoon, tot opbouw van het lichaam van Christus;

Totdat wij allen de eenheid des geloofs en der volle kennis van de Zoon Gods bereikt hebben, de mannelijke rijpheid, de maat van de wasdom der volheid van Christus.

Dan zijn wij niet meer onmondig, op en neder, heen en weder geslingerd onder invloed van allerlei wind van leer, door het valse spel der mensen, in hun sluwheid, die tot dwaling verleidt.” (Efeze 4 : 11-14.)

Het lijkt er gewis op, dat de Christelijke wereld „heen en weder geslingerd” is, „onder invloed van allerlei wind van leer, door het valse spel der mensen, in hun sluwheid, die tot dwaling verleidt.” Wie wilde zeggen, dat het niet is omdat de mensen weggedaan hebben

met de ambtenaren, die door God in de Kerk werden gesteld om de mensen tot de eenheid des geloofs te brengen? Wat meer kon verwacht worden?

De toekomst van de Kerk van Jezus Christus.

Met haar beperkte ledental trekt toch de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen reeds sterk de aandacht, en de meesten harer mannelijke leden boven twaalf jaar bekleden het een of andere ambt in het priesterschap. Wanneer de algemene conferenties der Kerk in Salt Lake City gehouden worden, zijn de grote Tabernakel en de Assembly Hall op het Tempelplein tot de laatste plaats gevuld met alleen leden van de priesterschap gedurende de algemene priesterschapsvergadering. Deze mannen dienen de Kerk zonder enige financiële vergoeding, slechts zeer weinigen uitgezonderd, die al hun tijd besteden voor de Kerk, en die slechts een vergoeding krijgen voor hun levensonderhoud. Zowel de zeer ontwikkelde opvoedkundige, de doelmatigste en succesvolle zakenlieden, de bekwaamste en hoogst ervaren geleerden, landbouwkundigen, aannemers en werktuigkundigen als de werkende man — allen worden door de Kerk opgeroepen, en men kan behoefte hebben aan hun diensten en ervaringen in het werk der Kerk en voor hun medemensen, en in de meeste gevallen zelfs zonder enige gedachte aan compensatie. Het wordt als een eer beschouwd als men in staat is de belangen der Kerk te dienen.

Succesvolle zakenlieden, vaklieden en boeren verlaten hun bedrijven, hun werkkring en hun boerderij en hun gezin en reizen op eigen kosten naar verre landen in de wereld om voor enige jaren werkzaam te zijn in het grote zendingswerk van de Kerk. Niets evenaart dit in de huidige wereld. Zij moeten wel zijn als de Heiligen uit de dagen van Petrus, „een koninklijk priesterschap.”

Indien wij door nederzettingen van de Heiligen der Laatste Dagen zouden reizen, en zouden stilhouden om met een boer in het veld een praatje te maken, zouden wij vermoedelijk bemerken, dat hij de bisschop van zijn wijk is of de president van zijn ring, of een ouderling, zeventiger of hogepriester. En dit zal vermoedelijk evenzeer opgaan als wij stilhouden bij de bank, het postkantoor, eigenaars van zaken of hun personeel, werkers in winkels of fabrieken, of de kapper, die u in zijn stoel bedient.

Werkstakingen vinden daarom onder ons niet zulk een vruchtbaar veld, want hoe kunnen onze mannen wekelijks in hun priesterschapsvergaderingen bijeen komen, waar allen elkanders broeders zijn, en terzelfder tijd deelnemen aan geschillen en stakingen, waar de belangen van zijn broeder op het spel staan? Sommige industrieën, die dit feit inzien, trachten zich in ons midden te vestigen om arbeidsgeschillen te vermijden. Voor een ware Heilige der Laatste Dagen is Gods priesterschap het grootste vakverbond in de wereld. Kunt u zich

de dag voorstellen, wanneer dit koninkrijk van God zich over de ganse aarde zal verspreiden, zoals Daniël zeide (zie Daniël 2 : 44), en alle mensen, verenigd in de banden van het heilige priesterschap, zich overal met al hun krachten en gaven zullen geven voor het welzijn van hun medemensen en de vestiging van het koninkrijk Gods op aarde?

Deze grote waarheden zouden wij niet verstaan hebben als het Aäronische Priesterschap niet door Johannes de Doper, en het Melchizedekse Priesterschap niet door Petrus, Jakobus en Johannes was hersteld. Wij gebruiken de Bijbel om te laten zien, dat de geopenbaarde dingen daarmee in harmonie zijn en het voor ons mogelijk maken die te begrijpen.

Verdere inlichtingen aangaande de verantwoordelijkheden en werkzaamheden van Gods priesterschap zullen in volgende hoofdstukken worden gegeven.

CONFERENTIE-FRAGMENTEN.

*(aanhalingen uit toespraken, gehouden tijdens de
127ste Algemene Half-jaarlijksche Conferentie in de Tabernakel
te Salt Lake City, October 1956.*

..... Indien hij (de mens) het werkelijke doel van het leven wil zoeken, dan moet hij leven voor iets dat hoger is dan hijzelf. Hij hoort dan de stem van de Heiland, die zegt: „Ik ben de weg, de waarheid en het leven” (Joh. 14 : 6). Die stem gehoor gevende, ontwaart hij weldra dat het niet gaat om iets groots dat hij kan doen om geluk en eeuwig leven te verwerven. Hij leert dat het leven niet bestaat uit grote opofferingen en plichten, maar uit kleine dingen, zoals een glimlach, vriendelijkheid en het bewijzen van kleine attenties die, wanneer men ze tot een gewoonte maakt, de harten winnen en het leven schoner maken

..... De subliemste ervaring in het leven is het ontwaren, dat onze geestelijke vermogens groeien en de waarheid onze ziel op hoger plan brengt

..... Eerbied omvat begrippen als: achting, ontzag, eer. Als daarvan niets aanwezig is, is er ook geen beleefdheid, geen vriendelijkheid, geen welwillendheid ten aanzien van de gevoelens en rechten van anderen. Eerbied is de fundamentele deugd in de godsdienst. Het is een teken van kracht, gebrek aan eerbied een teken van zwakheid. „Niemand komt ver, die met heilige dingen spot”.

Ouders, eerbied begint, evenals liefde, thuis. In hun prille jeugd behoren de kinderen te worden geleerd eerbied te hebben: voor elkander, voor vreemdelingen, bezoekers, voor ouden van dagen en

voor invaliden, voor heilige dingen, voor hun ouders en voor ouderlijke liefde. Drie invloeden zullen eerbied in de harten van de kinderen doen ontwaken: 1. vaste doch vriendelijke leiding, 2. hoffelijkheid, door de ouders elkander betoond en 3. gebed, waar de kinderen aan deelnemen

President David O. McKay

..... Petrus zeide: „Ik weet, dat wat gij deelt, gij in onwetendheid deelt; bekeert u daarom.“ Wat een gezegend voorrecht en welk een bron van troost te weten, dat het onze kennis van de dingen is, waarvoor wij verantwoordelijk worden gesteld. De Heer weet dat Zijn kinderen niet altijd het juiste besef hebben van hetgeen Hij van hen verlangt, daarom is Hij zo barmhartig en liefderijk jegens hen. Het grote beginsel van bekering is hun verleend, opdat zij terug zouden keren van hun dwalingen en tot God terugkeren en de macht van de zegeningen gevoelen die door getrouwheid en toewijding aan het werk komen, wanneer dit eenmaal door Zijn kinderen wordt begrepen. Dit is onze bron van hoop

Clifford E. Young,

Assistent van de Raad der Twaalven.

Het heeft mij altijd pijnlijk getroffen, dat de grote organisatie, de Verenigde Naties, samengesteld uit prominente leiders van de gehele wereld, die trachten het probleem van een rechtvaardige en duurzame vrede op te lossen, hun zittingen niet openen met gebed. Iemand, die zulk een zitting had bijgewoond, vertelde mij, dat hij daar verdrietig vandaan was gegaan. Hij zeide: „Er was verwarring, er was boosheid, er was onenigheid. Niemand vroeg de Heer om goddelijke leiding. En toch hangt de vrede in de gehele wereld van deze groep mensen af.“ Omdat sommigen niet geloven en sommigen zich niet aan goddelijke leiding willen onderwerpen, ontgaan ons de zegeningen, die anders ons deel zouden zijn, indien deze hoogst belangrijke groep mensen de Heer wilden aanroepen en vragen om inspiratie en leiding

Thorpe Isaacson,

Raadgever van de presiderende Bisschop.

Laat ons, met volkomen overgave aan de geest van het Evangelie, eerlijk en zonder zelfbedrog, een blik in ons binnenste slaan en de zwakheden onder de ogen zien, die een hinderpaal vormen bij het opwaarts gaan naar het eeuwige leven. Indien deze zwakheid is het zoeken van fouten, kwaadspreken van de gezalfden des Heren of het misbruiken van Gods naam, laat ons dat niet meer doen.

Wanneer wij onze gebeden nalaten, laat ons dan stil zijn in de morgen en in de avond en met ons gezin nederknielen en ons hart in smeking en dankzegging uitstorten, totdat onze honger naar gerechtigheid is

ONZE ZONNEHOEK

Bijlage van „De Ster” voor onze zonnige jeugd

De geschiedenis van de Witte

(Uit: „Door alle maanden”)

Op een avond heel laat werd er hevig gebeld. Dadelijk werd de deur geopend en daar stond een huilend meisje met een mager wit katje op haar arm. Ze hield het stevig vast.

„Hier, meneer”, zei ze, ik mag hem niet meer hebben, omdat-ie niet zindelijk is”. Tegelijk zette zij het schuwe diertje in de vestibule.

„Ja maar, lieve kind, de mensen brengen hier telkens dieren; ik houd geen asyl. Waar moet ik hem zo gauw laten? Ik zou hem maar weer meenemen, hoor” „Nee, nee”, begon ze weer te huilen, „anders krijgt-ie slaag. Ik mag hem niet terugbrengen, heeft moeder gezegd; moeder is kwaad op hem. Ach, neemt u hem, alstublieft

Ik had op het ogenblik evenveel medelijden met dat bedroefde meisje, als met die schuwe poes en dacht: laat ik haar maar geruststellen.

„Nu, laat hem dan maar hier

„U maakt hem toch niet dood

„Natuurlijk niet! Stel je voor: een dier dood maken omdat het niet

zindelijk is. Ik zal hem best netjes krijgen. Kom nog maar eens naar hem kijken, hoor!”

Toen het meisje vertrokken was zag ik, dat het katje zich schuw onder een kast had verborgen. Een poosje laten zitten en dan straks een schoteltje melk geven; dat helpt.

Maar o, wat had dat arme dier een vrees! Hij had zeker veel slaag gehad. In geen 24 uur kwam hij onder de kast vandaan. Wat ik ook deed, niets hielp. Ik had hem er wel onder vandaan kunnen halen, maar dan maak je zo'n diertje nog angstiger. Voorlopig was het raadzaam een lekker hapje en wat melk in zijn nabijheid te zetten.

Toen ik de volgende middag rustig in de kamer zat, kwam hij heel schuchter te voorschijn.

„Ben je daar?“ vroeg ik zachtjes.

„Mauw, mauw,“ antwoordde hij klagend.

Ik had er al voor gezorgd een schone bak klaar te zetten, ditmaal maar in de kamer, vlak bij hem. En warempel, dat lukte! Vele mensen zeggen, dat dieren onzindelijk zijn, maar ze verzuimen vaak te zorgen, dat het dier behoorlijk gelegenheid heeft.

„En zal ik nu een fijn hapje voor je halen?“

„Mauw, mauw“, gaf hij ten antwoord.

Wat had hij een honger! Maar ik gaf hem eerst kleine porties. Later mocht hij zoveel eten als hij wilde. Toen ik hem zo zag smullen, kon ik opmerken hoe mooi hij was; wel mager, maar hij had een hagelwit jasje, met alleen een heel klein zwart stipje bij zijn linkeroortje. Weetje wat, ik zal hem Witje noemen. Of-ie er naar luisterde? En of!

Al zijn schuwheid was niet dadelijk over (hij is trouwens voor vreemden nog schuw) toch ging hij van lieverlede heel voorzichtig het huis inspecteren. Katten zijn reuze nieuwsgierig! Ik liet hem zijn gang gaan, maar hield hem in het oog. Hij was immers onzindelijk? Tenminste, zo was mij verteld. Maar het viel erg mee. Een paar keer heeft hij zich vergist, maar spoedig was het over. Zijn bakje met zand staat op een vaste plaats in huis en Witje gedraagt zich behoorlijk. Eerlijk gezegd, ben ik blij, dat ik hem heb! Ik noem hem nu de Witte, omdat hij aardig gegroeid is. Het is gewoon een rakker. Zal ik daar eens wat van vertellen? Om te beginnen: er bestaat maar één vriend voor hem en dat ben ik. Dat is wel zo grappig! Wie hem ook roept, hij komt niet. Al zetten ze nog zo'n lief stemmetje op, hij houdt zich doof!

Maar als ik hem roep, — meestal zeg ik dan: „Witje, waar zit je,?” — dan komt hij met een vaartje op mij af en als hij boven in huis zit, laat hij zich bijna van de trap rollen. Eigenlijk behoef ik hem niet te roepen, want hij hoort wie de sleutel in de deur steekt en hij merkt wie er door het huis loopt.

Waar ik ben, hij is bij mij, of in de buurt en als ik 's-avonds in mijn gemakkelijke stoel zit, ligt hij op een kussen vlak voor mijn voeten. Dat kussen heb ik dadelijk toen hij in huis kwam, voor hem bestemd. Dat is zijn vaste plaats en zo is voorkomen, dat hij de overige stoelen met witte haren borduurt.

Maar ondeugend is hij toch ook! Hij loert vaak op vogeltjes. Daar kan hij niets aan doen, zo is nu eenmaal zijn aard. Gelukkig vangt hij er nooit een. Weet je hoe dat komt? Misschien denken jullie: er wordt teveel op hem gelet. Ja, dat is wel waar, maar een kat kan je toch wel eens te slim af zijn. Neen, dat komt door zijn witte jasje. Dat zien de vogeltjes dadelijk. Misschien heeft de Witte dat begrepen, want ik zag op een keer, dat hij zich had verstopt onder een ligusterstruik, toen een merel in de tuin naar stukjes kaas zocht. Jullie weten, dat merels en lijsters daar dol op zijn. De merel pikte naar hartelust en wat gebeurt? De Witte maakte plotseling een halsbrekende sprong, waarbij hij over de kop duikelde zonder de grond te raken! Maar toch was de vogel hem te vlug af. En de Witte?

Hij zat op het grint en keek om alsof hij wilde zeggen: daar grijp ik weer naast. Ik zei lachend: „Mis poes!” En meteen nam ik een kiekje van hem.

De Witte is jaloers. Toen ik een poos geleden een ander — een grijs — zwervertje in huis nam, heeft hij zich drie dagen verstopt in een hoek van de zolder. Ik bracht hem daar zijn eten en drinken, maar hij nam er niets van. Hij keek mij aan als wilde hij zeggen: „Ben ik je vriendje niet meer?”

Ik dacht: met een beetje geduld zijn de Witte en het Grijsje toch wel aan elkaar te wennen. Ik tilde de Witte af en toe op mijn arm, nam hem mee naar beneden, al maar vriendelijk pratende en dan liet ik hem in de kamer op een afstand naar het Grijsje kijken. Als ik hem dan eindelijk op de grond zette holde hij weer naar boven.

Op een keer bleef hij op de trap zitten. Dat was dus een heel stuk gewonnen. Later kwam hij telkens nieuwsgierig om het hoekje van de deur kijken en nu zit hij alweer op zijn kussen, heel gewoon, ook

als Grijsje in de kamer is. Ik geloof, dat ze de beste maatjes zullen worden, want als Grijsje in de tuin is, gaat de Witte voor het raam zitten, met z'n neus tegen de ruit, om maar goed te kunnen zien wat Grijsje doet.

Ik houd natuurlijk veel van Grijsje, maar de Witte heeft het beste plaatsje in mijn hart. Van beide krijg ik o, zo veel kopjes, vooral als ik wat lekkers mee breng. Ik heb voor de grap een versje gemaakt en daarmee wil ik deze geschiedenis besluiten.

Dat was me een geschiedenis. Des avonds, al heel laat,
werd er gebeld: wie daar nog is? en 't was zo koud op straat!
Ik keek: een kleine grijze kat zat voor de buitendeur,
zo arm en mager als een lat, maar mooi: lichtgrijs van kleur.
Hij mauwde, mauwde, of hij vroeg: „ach neem mij toch in huis”
Ik zei: „het is hier groot genoeg, je vindt bij mij een thuis!”
Eerst kreeg hij melk, toen brood en vis;
hij at zijn buikje rond en morste van de lekk're dis,
geen kruimpje op de grond.
Toen kwam hij spinnend langs mijn voet, ik haalde hem eens aan.
Ach, wat je aan een zwerver doet, is altoos welgedaan!
Maar o, wat was de Witte boos! hij zett'een hoge rug
en blies — liep weg, maar na een poos,
kwam hij toch stil terug.
Hij keek mij aan, alsof hij zei: „Komt dat nu wel te pas?”
Ik nam hem op en vroeg: Weet jij, dat j'ook eens zwerver was?
Sluit liever vriendschap met elkaar, jaloers zijn is niet goed!
Onthoud het heel je leven maar: Wie goed doet, goed ontmoet!”
De Witte doet niet meer zo raar, de Grijsje vindt het fijn.
Ze eten, drinken met elkaar, alsof ze vrindjes zijn.
Alsof ...? 't Is zeker en gewis, als je ze spelen ziet ...
dan zie je dat het waarheid is: Wit en Grijs vechten niet!

gestild en wij van de Heilige Geest zijn vervuld. Indien wij toegeven aan boosheid of verlangen naar de dingen, die in het Woord van Wijsheid worden ontraden, indien wij de Sabbat ontheiligen of weigeren bij te dragen van onze tijd en middelen overeenkomstig de wetten van de Kerk, voor de uitbreiding van Zijn Koninkrijk, wat het ook zij: Laat ons het vinden, erkennen en het dagelijks bestrijden

Marion G. Romney,

Lid van de Raad der Twaalven.

Indien dit boek (het Boek van Mormon) een getuige voor de Joden zal zijn, dat Jezus de Christus is, die zich aan alle naties openbaart, zal dit zo zijn, omdat wij, de leden van Zijn Kerk, het boek naar hen brengen en ik acht mij gelukkig vandaag te kunnen zeggen tot degenen die dit misschien nog niet weten, dat het zendingscomité toestemming van het eerste Presidentschap heeft ontvangen om een begin te maken, zij het dan bij wijze van proef, met het prediken van het Evangelie aan de Joden in sommige ringen van Zion, waar velen van hen wonen, om te zien of zij gewillig genoeg zijn om de boodschap aan te nemen, die de Heer voor hen heeft

Het is mijn voorrecht om heel wat bekeerde prominente Joden persoonlijk te kennen en in hun harten woont dezelfde liefde voor God, dezelfde liefde voor de waarheid, hetzelfde getuigenis van de goddelijkheid van dit werk dat gij en ik hebben. Ik zou u enige van hun getuigenissen voor kunnen lezen, maar daarvoor ontbreekt nu de tijd. Ik heb een brandende getuigenis in mijn hart dat indien wij vriendelijk jegens hen willen zijn, de Heer ons rijk zal belonen voor iedere goedheid aan deze onze broederen van het huis Israëls bewezen

LeGrand Richards,

Lid van de Raad der Twaalven.

De Heiligen der Laatste Dagen van deze tijd staan vaak tegenover deze vraag: „Wordt van ons verwacht, dat wij de Sabbath houden in de geest, waarin het gebod oorspronkelijk werd gegeven, of hebben de veranderde omstandigheden ons leven gewijzigd en meer vrijheid gegeven, zodat wij dingen kunnen doen, die in het verleden verboden waren?” Het antwoord is; *Heilig de Sabbatdag*. Het gebod om de dag des Heren te houden werd voor de eerste maal gegeven als een van de Tien Geboden, aan de kinderen Israëls, op de berg Sinaï. Sedert die tijd is het in elke bedeling herhaald.

De Bijbel is duidelijk en voor zover dit Boek betreft: tot het einde toe gaat het onderhouden van de Sabbat voort als een wet des Heren. Het Boek van Mormon maakt hetzelfde gebod zeer bepaald tot een onderdeel van de Evangelieprediking. Leer & Verbonden, de Schrift

van deze tijd, bevestigt deze leerstelling en legt de nadruk op de strikte naleving van de Sabbat. Daarom, ongeacht wat andere Kerken mogen toestaan, zijn de Heiligen der Laatste Dagen tot strikte waarneming van de Sabbat verplicht, ten einde van hun dagelijkse arbeid te kunnen uitrusten en de dag de Allerhoogste toe te wijden

Oscar A. Kirkham,
Van de eerste Raad der Zeventigers.

..... In alle levensomstandigheden zijn er goede mensen, die ten onrechte menen, dat Gods wetten, zelfs de Tien Geboden, alleen maar voor bepaalde mensen zijn bedoeld, voor hen, die zij beschrijven als uiterst godsdienstig, of voor de minder gelukkigen, dat het ofschoon het noodzakelijk is de wetten van het land te gehoorzamen, het er weinig of niet op aan komt Gods wetten te gehoorzamen. Sommigen denken, dat de goddelijke wetten een hinderpaal voor de vrijheid zijn en dat zij, die niet godsdienstig zijn aangelegd, automatisch van de wetten en geboden des Heren zijn vrijgesteld; dat wanneer men zich met zijn eigen zaken bemoeit en zijn eigen leven leeft, hij genoeg godsdienst voor zijn eigen welzijn heeft en dat de zaligheid en de eeuwige vreugde op de een of andere wijze wel zijn deel zullen worden. Deze opvatting is kortzichtig. De wetten en geboden des Heren zijn in werkelijkheid de fundamentele beginselen, waarop het leven van geluk, succes en vrede wordt gebouwd. Zij zijn bestemd om alle mensen te zegenen. De liefde van God is universeel, allesomvattend. Hij heeft gezegd: „Bedenk, dat de waarde van zielen groot is in Gods ogen; Want zie, de Heer uw Verlosser onderging de dood in het vlees, daarom leed Hij de pijn van alle mensen, opdat alle mensen zich zouden bekeren en tot Hem komen (Leer & Verbonden 18 : 10, 11)

ElRay L. Christiansen,
Assistent van de Raad der Twaalven.

Heiligt daarom uzelf, opdat uw geest eenvoudig worde voor God, en de dagen zullen komen, dat gij Hem zult zien, want Hij zal Zijn gelaat voor u ontsluiëren, en het zal in Zijn eigen tijd zijn en op Zijn eigen wijze en overeenkomstig Zijn eigen wil. (L. & V. 88 : 68). Onlangs ontmoette ik een lid van de Kerk die zeide, dat de zaligheid van de mensen in het geheel niet van hun daden afhing. Hij haalde de Schrift aan: uit genade zijt gij zalig geworden Niet uit de werken, opdat niemand roeme" (Ef. 2 : 8-9). Dat schijnt niet met elkander overeen te stemmen, nietwaar? Wij worden bevrijd van de dood en ontvangen het voorrecht van een opstanding en dank zij de genade en gift van God hebben wij het voorrecht onszelf te heiligen om aldus te kunnen worden verhoogd

Antoine R. Ivins,
Van de eerste Raad der Zeventigers.

..... Onderwijs geven is een houding. Het zijn niet zozeer de gesproken woorden, die ons leren, als wel de houding en de geest, waarin zij worden gesproken Wanneer vader 's-avonds thuis komt, laat hij dan de verleiding weerstaan en de krant wegbergen totdat de kinderen naar bed zijn. Voor de krant is er geen plaats in het huis waar kinderen zijn, totdat vader de avond met hen heeft besteed. Wanneer u vijftien of twintig minuten aan elk kind geeft, overeenkomstig zijn leeftijd en dingen doet, waar het belang in stelt, doet ge uw plicht als vader. Wanneer ge het aan moeder overlaat en achter uw krant gaat zitten, doet ge, geloof ik zonde, want u heeft uw kind verwaarloosd en niet uw plicht gedaan. Wees dus flink en leg de krant onder de mat, totdat de kinderen naar bed zijn

S. Dilworth Young.

Van de eerste Raad der Zeventigers.

..... De apostelen en profeten voorspelden een afval, en grote historici als Mosheim en Eusebius geven dit als feit. Wij zijn niet de enige kerk, die zegt, dat een algehele afval heeft plaats gevonden. De Engelse Kerk erkent dit openhartig in de volgende bewoordingen: „Zodanig dat leken en geestelijkheid, geleerden en ongeleerden, secten en van alle standen de mannen, vrouwen en kinderen van het ganse Christendom op eenmaal in gruwelijke afgodendienst zijn gedompeld, en dat in een tijdruimte van achthonderd jaren en meer

John Wesley, een van de grondleggers van het Methodisme, zegt het volgende van het vroege verdwijnen van de geestelijke macht en van de goddelijke gaven, die de Kerk kenmerkten:

„Het blijkt niet, dat deze buitengewone gaven van de Heilige Geest langer dan twee of drie eeuwen in de Kerk aanwezig waren. Wij horen er zelden meer van na die noodlottige periode, toen keizer Constantijn zichzelf Christen noemde. De oorzaak was niet, zoals werd gedacht, omdat er geen gelegenheid meer voor was, omdat de gehele wereld Christen was geworden.

Dit is een betreurenswaardige vergissing, geen twintigste deel was toen Christen. De werkelijke oorzaak was, dat de liefde van velen, bijna allen Christenen, was verkoeld. De Christenen hadden niet meer van de geest van Christus dan de andere heidenen Dit was de werkelijke oorzaak waarom de buitengewone gaven van de Heilige Geest niet langer in de Christelijke kerk werden gevonden, omdat de Christenen weer heidenen waren geworden en alleen een dode vorm hadden overgelaten. (John Wesley's Werken, dl. VII, 89; 26-27.)

Hugh B. Brown.

Assistent van de Raad der Twaalven.

..... Ik weet van een man, die mij vertelde, hoe hij, meer dan zestig jaren oud, lid werd van deze Kerk. Hij was op zekeren dag op het Tempelplein. Hij ging dit gebouw binnen (de Tabernakel), toen President J. Reuben Clark een stedelijke organisatie toesprak over een onderwerp van politieke aard. „Aan het einde van zijn redevoering”, zo vertelde mij de man, zei President Clark: „Nu ga ik getuigenis afleggen betreffende Joseph Smith en de herstelling van het Evangelie”. Hij deed dit zo machtig als weinigen hem kunnen nadoen”. De bekeerling zeide: „Ik had tevoren nooit van Joseph Smith gehoord, maar ik wist wie J. Reuben Clark was en ik dacht dat wanneer een man van zijn caliber in alle ernst waarmede hij sprak, verkondigde dat deze grote waarheid te verkrijgen was, ik dit behoorde te onderzoeken en er voor mijzelf zien achter te komen”. Hij onderzocht en trad tot de Kerk toe

Bruce R. McConkie,

Van de eerste Raad der Zeventigers.

Het is mijn getuigenis, mijn broeders en zusters en vrienden, dat God gebeden hoort en verhoort. Ik heb daar nooit aan getwijfeld. Van mijn kindsheid af, aan mijn moeder's knie, waar ik het eerst leerde bidden, als jonge man tussen tien en twintig, als zendeling in vreemde landen, als vader, als Kerkleider, als regeringsambtenaar, weet ik dat het mogelijk is voor mannen en vrouwen om in nederigheid en in gebed van de Ongeziene Macht te ontvangen, hun gebeden beantwoord te zien. De mens staat niet alleen, behoeft tenminste niet alleen te staan. Het gebed opent deuren, verwijdert hinderpalen, het gebed verlicht de druk en geeft innerlijke vrede en troost gedurende tijden van spanning en moeilijkheden. Dank God voor het gebed

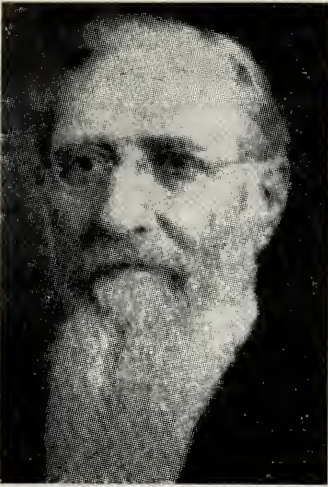
Ezra Taft Benson.

Lid van de Raad der Twaalven.

Wij zijn tot dusver niet in staat geweest zendingen naar Italië, Portugal of Spanje te zenden. Iedere keer, dat wij iemand van Europese afstamming in Zuid-Amerika bekeren, brengen wij het Evangelie dichter bij zijn familie op het vasteland. Voorbeeld na voorbeeld werd ons gegeven, waarin een Portugees gezin in Brazilië tot de Kerk toetrad, waarna zij onmiddellijk tractaten en literatuur, vooral het Boek van Mormon, naar Portugal zonden. Sommigen kunnen zoveel opsparen, dat zij naar Portugal kunnen gaan. Het eerste doel van het bezoek van deze mensen aan het oude land, zij het Duits, Frans, Portugees of Italiaans, is nu het prediken van het Evangelie aan hun volk, hun familie. Het gevolg is, dat in verschillende gevallen de families in het oude land werden bekeerd, waarna deze families naar dit land moesten komen om gedoopt te worden

Henry D. Moyle.

Lid van de Raad der Twaalven.

Eerbied voor het Priesterschap

Een toespraak tot de jonge mannen
door wijlen Joseph F. Smith, zesde President van de
Kerk en eerste redacteur van de Improvement Era.

HET PRIESTERSCHAP is de macht, die God schenkt aan hen, die op bevoegde wijze zijn geroepen om in de verordeningen van het Evangelie te bedienen.

„Het Melchizedekse Priesterschap heeft het recht van presideren en heeft macht en bevoegdheid over alle ambten in de kerk in alle eeuwen van de wereld, om in geestelijke dingen te bedienen” (L. & V. 107 : 8).

Zelfs indien het niet mogelijk is om achting te hebben voor de mensen zelf, indien zij het Priesterschap bezitten, behoren zij om die reden te worden geërbiedigd. God laat niet toe, dat onwaardige mannen lang met deze bevoegdheid bekleed blijven.

Wat is het Priesterschap? Priesterschap is de volmacht die God aan de mensen op aarde overdraagt om in Zijn naam te handelen. „En”, zo wordt in Leer en Verbonden 68 : 4 gezegd: „Wat zij ook zullen spreken, wanneer zij door de Heilige Geest worden geleid, zal schriftuur zijn, zal de

wil des Heren zijn, zal de bedoeling des Heren zijn en het woord des Heren, het zal de stem des Heren zijn en de macht Gods tot zaligheid”.

Het is een grote verantwoordelijkheid en een zeer kostbaar bezit voor een ieder die aldus met deze volmacht door God is gezegend. Doch ook zij, die deze bevoegdheid van de hand wijzen of er lichtvaardig mede handelen of deze veronachtzamen, dragen verantwoordelijkheid.

Ik heb een vriend, die in een veraf gelegen land woont. Ik kan zelf niet naar hem toe gaan, daarom zend ik hem een boodschapper met de opdracht mijn boodschap over te brengen. Hij gaat en wordt met vreugde ontvangen en zo goed mogelijk overhaald. Mijn vriend ontvangt hem om mijnentwil en eerbiedigt zijn woorden alsof ik ze heb gesproken, om mijnentwil. Mijn afgezant brengt mijn boodschap over. Hij vertegenwoordigt mij niet op een verkeerde wijze, hij acht mij

daartoe te hoog en denkt er niet aan om het vertrouwen, dat ik in hem stelde, te schenden. Zo is het ook in de gewone dingen des levens, wij denken er niet aan om het simpele vertrouwen, dat wij in elkander stellen te misbruiken. Wij houden de verantwoordelijkheid van zowel de ontvanger als de bringer van de boodschap hoog.

Behoren wij dan niet nog getrouwer te zijn ten opzichte van de dingen, die God aan ons toevertrouwt? Ten aanzien van de landsregeringen hebben wij hetzelfde. Een ambassadeur spreekt uit naam van zijn land en zijn woorden worden door de regering beschouwd als de woorden van het land, dat hij vertegenwoordigt. Misbruik van het vertrouwen, in hem gesteld, zou hem spoedig in moeilijkheden brengen en indien het land, waar hij zijn boodschap brengt, niet wil luisteren, is het juist zo alsof het niet wilde luisteren naar de regering die hij vertegenwoordigt.

De behandeling die hij ontvangt, is de behandeling, die zijn land ontvangt. Aan beide zijden is verantwoordelijkheid, welke de eer gebiedt hoog te houden. Zij, die zulk een vertrouwen schenden, in het geheim of openbaar, worden door de mensen uitgeworpen en veracht.

Aan de hand van deze eenvoudige voorbeelden, kunt gij gemakkelijk de betrekking begrijpen die bestaat tussen de mannen, die het Priesterschap dragen, dus met Goddelijke volmacht zijn bekleed, en God en zowel de verantwoor-

delijkheid van deze mannen beseffen als de verantwoordelijkheid van hen, tot wie zij, als Gods afgezanten, worden gezonden.

In Leer & Verbonden 84 : 35-39 lezen wij:

„En eveneens allen, die dit Priesterschap ontvangen, ontvangen Mij, zegt de Here, „Want hij die Mijn dienstknechten ontvangt, ontvangt Mij; „En hij, die Mij ontvangt, ontvangt Mijn Vader; „En hij, die Mijn Vader ontvangt ontvangt Mijn Vader's Koninkrijk; daarom zal alles wat Mijn Vader heeft, hem gegeven worden; „En dit is overeenkomstig de eed en het verbond, welke tot het Priesterschap behoren”.

En nu dit, voor zover het diegenen betreft, die met het Priesterschap in aanraking komen: Hoe kan iemand, onder zulke omstandigheden en met zulke beloften, zich gerechtvaardigd achten door de dienstknechten van God, die het Heilige Priesterschap dragen, te veronachtzamen?

Door zo te doen, tonen dezulken minachting voor de vertegenwoordigers van God en verwerpen de boodschap van den Heer, hun grootste ware en levende vriend. Zij behandelen God op een wijze als zij er niet aan zullen denken hun vrienden en bekenden te behandelen. Moeten wij dan niet jegens God en datgene wat Hij ons door Zijn bevoegde dienstknechten heeft te zeggen, ons niet even waardig tonen als tegenover onze medemensen?

„Maar”, zal iemand misschien tegenwerpen, zo'n vertegenwoor-

diger heeft gebreken, hij is maar een mens en als alle mensen onvolmaakt en daarom onze eerbied niet waard". Dat argument deugt niet. Want wie van onze vrienden kunnen wij dan wel respecteren? Zijn niet alle mensen aan zwakheden en onvolmaaktheden onderworpen? Neen, laat ons dit zeggen: „Zij zijn de vertegenwoordigers van de Vader en het is onze plicht hen te ontvangen en te respecteren zoals wij het de Vader zouden doen. Want hij, die Mijn dienstknechten ontvangt, ontvangt Mij".

Indien de mannen, die deze van Godswege opgelegde verantwoordelijkheid dragen — die van Zijn geautoriseerde dienstknechten te zijn — het vertrouwen dat de Heer in heeft gesteld, zullen misbruiken, zijn zij tegenover Hem voor hun gedrag verantwoordelijk en zullen zij overeenkomstig de mate van hun veronachtzaming van de zending aan hun toevertrouwd, worden gestraft. In de boven vermelde aanhaling staat, dat alles wat de Vader heeft, aan hen gegeven zal worden en dat dit in overeenstemming is met de eed en het verbond, die tot het Priesterschap behoren: „Daarom ontvangen allen, die dit Priesterschap ontvangen, deze eed en dit verbond van Mijn Vader, dewelke niet kunnen worden verbroken, noch weggedaan.

„Maar wie dit verbond verbreekt, nadat hij het heeft ontvangen, en zich daar geheel van afwendt, zal geen vergiffenis in deze wereld ontvangen, noch in de toe-

komende wereld". (L. & V. 84 : 40-41). Wij zien hieruit dat er een verschrikkelijke verantwoordelijkheid rust op hen, die het vertrouwen, dat God in heeft gesteld als de uitvoerders van Zijn werk, als bringers van Zijn boodschap, schenden. Zij zijn zelfs onder groter veroordeling dan diegenen, die de boodschap, die zij van de Vader brengen, verwerpen.

De jonge mensen kunnen zich niet veroorloven minachting te tonen voor de dienstknechten des Heren of gebrek aan eerbied te hebben voor de bevoegdheid die God de mens verleent, Zijn Heilig Priesterschap. Door zo te doen laden zij een ontzaglijke verantwoordelijkheid op zich. Denk niet lichtvaardig over zulke heilige dingen!

Een man, die het Priesterschap draagt, is door God aangesteld om in Zijn naam te handelen — om op aarde te binden, en het zal in de hemel gebonden zijn; om op aarde te ontbinden, en het zal in de hemel ontbonden zijn — te zegenen en te vervloeken, en op iedere wijze te handelen in de naam van God, Die beloofd heeft deze handelingen te eerbiedigen als Zijn wil, Zijn bedoeling, Zijn woord, Zijn stem en Zijn macht tot zaligheid. En toch, ondanks dit alles, treffen wij nog steeds mensen aan, die dergelijk gezag niet behoorlijk eerbiedigen, het lichtzinnig behandelen of het volkomen minachten.

Er was zulk een gebrek aan eerbied voor het Priesterschap onder de mensen, dat President

George Q. Cannon tijdens de april Conferentie in 1900, dit tot onderwerp van zijn toespraak maakte.¹⁾

Hij wees op de noodzakelijkheid van verandering in dit opzicht. Hij zeide dat er nimmer zulk een gebrek aan eerbied was geweest als nu en hij verzocht de mensen even stil te staan en zich van het grote gevaar van zulk een levenshouding rekenschap te geven. Hij zeide o.a.:

„Jonge man, laat mij u dit vragen; Tracht behoorlijk eerbied te tonen voor het Priesterschap en voor de dienstknechten des He-

ren, die het dragen. Ge zult er beter en gelukkiger door worden. Ge zijt eerezuchtig, gij wilt de stoffelijke en geestelijke zegeningen, deze giften van God, ontvangen.

Waarom dan niet getracht deze op de aangewezen manier te verkrijgen: door het Priesterschap te eren, te ontvangen en te eerbiedigen, zodat alles wat de Vader heeft, aan u gegeven kan worden? Kunt ge nog meer vragen?

Bedenk, dat zonder de verordeningen en de autoriteit van het Priesterschap „de macht van de godsvrucht de mensen in het vlees niet geopenbaard wordt”.

¹⁾ De geschiedenis herhaalt zich. Zie het redactioneel artikel in de „Ster” van Februari '57. Uit de daar gewraakte houding spreekt ook een gebrek aan eerbied voor het Priesterschap. Red.

Studiegids voor

Huisbezoekers

MAART 1957

Eerbied in onze Kerken

Eerbied in onze Kerken.

De opmerking wordt wel eens gemaakt dat de Heiligen der Laatste Dagen niet zo eerbiedig zijn in hun huizen van aanbidding als de mensen van andere geloven. Er wordt wel eens gezegd dat wij ons mengen in luidruchtige gesprekken en luid gelach, en dat wij onze kinderen toestaan om zonder beperking in de gangpaden op en neer te rennen, de kerkbanken te bederven en te bekrassen en de zangboeken te beschadigen.

Ongelukkigerwijs is er enige reden voor deze kritiek. Deze toestand behoort niet te bestaan. Heiligen der Laatste Dagen behoren, boven alle mensen, eerbiedig te zijn in alle dingen die God aangaan. Er is geen verontschuldiging of rechtvaardiging voor een gedrag dat anders is dan van goede orde en eerbied in onze huizen van aanbidding. We behoren onze kinderen te leren ordelijk en rustig te zijn wanneer zij een kerk binnenkomen, omdat deze boven alle an-

dere gebouwen gerespecteerd en geëerbiedigd behoort te worden. Wij zouden er niet aan denken om een heerlijk tehuis of het paleis van een koning te ontwijden, evenmin zouden wij onze kinderen toestaan het te doen. Behoort onze houding minder te zijn ten opzichte van een huis dat voor onze Hemelse Vader is ingewijd? Onze kerken zijn huizen van aanbidding, huizen van gebed, waarin de Heiligen der Laatste Dagen iedere Sabbatdag bijelkaar komen om deel te nemen aan het Sacrament van het Avondmaal des Heren, om met de Here het verbond te maken dat Zijn geboden willen onderhouden, opdat zij Zijn Geest met zich zullen hebben. Hier wordt hun de waarheid van het evangelie geleerd — „woorden van wijsheid”. (Zie L. & V. 59 : 9-12, en ook 109 : 13-14). Daarom is het de plicht van Heiligen der Laatste Dagen om de geest van eerbied in onze kerken te handhaven, en dus onze kinderen te leren dat wanneer zij in een huis van aanbidding komen, ook zij die geest met zich mee zullen brengen, dat zij de banken niet zullen bederven of beschadigen, de muren niet zullen bekrassen, geen kauwgom op de vloer zullen gooien, noch het op de banken zullen plakken, en dat zij

geen herrie zullen maken of luid en grof zullen spreken.

Indien onze kinderen de eigenschappen van beschaving en respect opdoen in hun eigen huizen, dan zullen zij gewoonlijk die zelfde eigenschappen in onze huizen van aanbidding vertonen en aldus in harmonie zijn met de geest des Heren.

„Eerbied en gehoorzaamheid aan de wet behoren thuis te beginnen. Inderdaad, er kan niet te veel nadruk worden gelegd op de verantwoordelijkheid van ouders hun kinderen te leren eerbied voor God in alle heiligen dingen te hebben en de wet te eren en hoog te houden” (President David O. McKay.)

Door onszelf aldus te oefenen en onze kinderen groot te brengen, zal onze houding ten opzichte van de huizen van aanbidding en van heilige dingen beter worden, en wij zullen in geloof groeien en de Here zal onze getuigenissen sterker maken. De diensten die iedere Sabbatdag in onze kerken gehouden worden zijn mooi wegens hun eenvoud. Er zijn geen vormelijke plechtigheden, alleen maar een eenvoudige dienst van geloof en godsvrucht, die alleen opbouwend zal zijn indien wij een ware geest van aanbidding zullen handhaven.

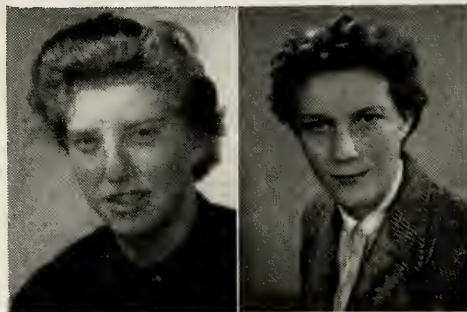

STER WERVINGSABOND

Zoals gebruikelijk is, heeft de O.O.V. dit keer ook weer eens een „Ster Wervings Avond” gehouden. Op deze avond zijn verschillende leden van de O.O.V. langs de huizen van de leden der Kerk gegaan en hebben getracht weer nieuwe abonnées voor „De Ster” te krijgen. Het resultaat van deze actie is lang niet ongunstig geweest en allen die hieraan meegedaan hebben, worden dan ook hartelijk bedankt. Wel wilden we enkele gemeenten die een uitzonderlijke prestatie geleverd hebben eventjes bij name noemen, zonder echter aan het werk van de anderen iets af te doen. De beoordeling is zuiver geweest en heel percentage gewijze. Een relatief groot aantal leden heeft eens geen invloed op de beoordeling.

De O.O.V. Amsterdam heeft 27 nieuwe leden aangeworven. Proficiat Amsterdam! Direct daarna volgt Leeuwarden met 12 nieuwe leden. De prestatie wordt echter des te opmerkelijker, als U weet dat deze 12 nieuwe abonnées door twee jonge zusters aangeworven zijn en wel door Zuster Anna Cornelia Dorenbosch en Zuster Maaike G. Vaatstra.

Zuster
Maaike G. Vaatstra

Zuster
Anna Cornelia
Dorenbosch

Daarop volgen de gemeenten Zeist met 8, Utrecht met 12, Arnhem met 10, Dordrecht met 10 en Rotterdam Noord met 10 nieuwe abonnées. Al deze gemeenten kregen hun beloning toegestuurd. Ja, en nu wordt er in maart a.s. weer zo'n avond gehouden. Wij wekken U allen op met het evenveel of indien mogelijk nog meer enthousiasme van deze actie weer een succes te maken, opdat er meer mensen de „Ster” mogen lezen en zo, nauwer aan het Kerклеven verbonden mogen zijn en nog meer geluk mogen hebben. Een grote taak wacht U! Bij voorbaat onze hartelijke dank.

Frank C. Lefrandt

GEBEURTENISSEN IN DE ZENDING

INGEZEGEND:

Westerhoff, Benjamin; 3 februari 1957 te Arnhem.
Westerhoff, Margaretha Mathilda; 3 februari 1957 te Arnhem.
Kabel, August; 3 februari 1957 te Zeist.
Kabel, Johannes; 3 februari 1957 te Zeist.
Eckhardt, Ronald Lambertus Leonardus; 3 februari 1957 te Rotterdam Noord.

GEDOOPT:

Römeling, Harold Cornelis; 10 januari 1957 te Groningen.
Wagelaar, Alida; 10 januari 1957 te Groningen.
Weening, Anna Martha; 10 januari 1957 te Groningen.
Bernhard, Albertha Franciena Mann; 1 februari 1957 te Den Haag.
Pluim Mentz, Hortense Huffenreuter; 1 februari 1957 te Den Haag.
Pattiwael, Casperine Gerda; 1 februari 1957 te Den Haag.
Noot, Armanda Maria; 3 februari 1957 te Zeist.
Kabel, Anna Maria Sörensen; 3 februari 1957 te Zeist.
Bredewoud, Truusje; 3 februari 1957 te Utrecht.
Tol, Constant Marinus; 3 februari 1957 te Utrecht.
Tol, Jacoba Adriana Zwaantje van der Kamp; 3 februari 1957 te Utrecht.

GEORDEND:

Tielman, Lauran Gaston; 13 januari 1957 te Den Haag, als Diaken.
Lefevere, Ferdinandus; 27 januari 1957 te Ede, als Diaken
Van Rijswijk, Willem; 27 januari 1957 te Amsterdam, als Leraar.
Tielman, John Henricus; 27 januari 1957 te Amsterdam, als Diaken.
Heijpemann, Steijnes Fredrik Berend; 27 januari 1957, te Amsterdam, als Diaken.
Van der Hoven van Genderen, Aernouth Gerrit; 27 januari 1957 te Amsterdam, als Diaken.
De Jongh, Johannes; 27 januari 1957 te Amsterdam, als Leraar.
Gardenier, Abram Cornelis; 1 februari 1957 te Vlaardingen, als Ouderling.
Wiessenhaan, Johannes Teunis; 3 februari 1957 te Rotterdam Noord, als Ouderling.
De Waal, Leendert Adrianus; 3 februari 1957 te Rotterdam Noord, als Ouderling.
Gout, Rudy; 7 februari 1957 te Amsterdam, als Priester.
Vernes, Hendrik; 10 februari 1957 te Dordrecht, als Priester.
Snabel, Peter; 2 december 1956 te Hilversum, als Leraar.

OVERLEDEN:

Van Maare, Cornelia Geertruida Meesters; 8 januari 1957 te Amsterdam.
Nietveld, Wilhelmina Teunissen; 13 februari 1957, te Rotterdam.

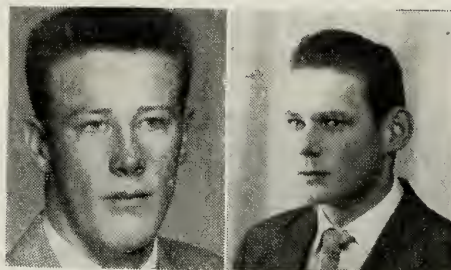
OVERGEPLAATST:

Sieverts, Reed D.; van Antwerpen naar Groningen.
Dartnell, Earl J.; van Hilversum naar Antwerpen.
Vriens, William C.; van Eindhoven naar Hilversum.
Thomas, Gerald E., van Groningen naar Eindhoven.
Beswick, Henry K.; van Groningen naar Gent.
Lemon, Richard S.; van Amsterdam naar Zendings Kantoor.

Palmer, Francis A.; van Haarlem naar Rotterdam Noord.
Van Kampen, Kent R.; van Arnhem naar Vlaardingen.
Ladle, John N.; van Antwerpen naar Amsterdam.
De Waal, Adriaan; van Rotterdam naar Haarlem.
Shupe, Gerald L.; van Vlaardingen naar Utrecht.
Oaks, Harold R.; van Utrecht naar Antwerpen.
Smith, Marvin A.; van Rotterdam naar Arnhem.
Van Leuven, Cornelis R.; van Enschede naar Arnhem.
Pugh, Alton M.; van Arnhem naar Enschede.
Wilbrink, Marianne, van Zendings Kantoor naar Amsterdam.
Patillo, Elwin R.; van Antwerpen naar Den Haag.
Crofts, J. DeLoy; van Utrecht naar Antwerpen.
Grotepas, Roelof; van Haarlem naar Den Haag.
Sieverts, John W.; van Den Haag naar Rotterdam.
De Bry, Robert J.; van Rotterdam naar Utrecht.

AANGEKOMEN ALS ZENDELINGEN:

Norman J. Beyk

Abram C. Gardenier

Elizabeth Rouw

Dahl C. Goble

Thomas R. Winkel

Br. en Zr. Peter Dirkmaat

Winkel, Thomas R.; van Alameda, California, naar Rotterdam.
Gardenier, Abram C.; van Vlaardingen naar Groningen.
Rouw, Elizabeth; van Apeldoorn naar Amsterdam.
Goble, Dahl C.; van Springville, Utah, naar Zendelingenschool.
Beyk, Norman J.; van Sandy, Utah, naar Haarlem.
Dirkmaat, Br. en Zr. Peter; van Salt Lake City, Utah, naar Den Helder als G.P.

VERTROKKEN:

Gerald J. Westra. Aangekomen 12 juli 1954. Vertrokken 12 januari 1957. Werkzaam geweest: Amsterdam, Rotterdam, Dordrecht, Scheveningen, Enschede als G.P., Gent als G.P., Ede als G.P.

*De arbeid bevrijdt ons van drie grote rampen:
de verveling, de ondeugd en de armoede.*

VOLTAIRE.

Vele geleerden hebben zich dom gelezen.

SCHOPENHAUER.

Het gesproken woord

door Richard L. Evans

*

Van nu af aan

IN ons leven is er altijd een ogenblik, dat wij op de afgelegde weg terugzien. Welke besluiten wij ook nemen of nalaten te nemen, steeds zijn wij geneigd terug te zien en ons af te vragen wat er zou zijn gebeurd als wij het anders hadden gedaan. Daar wij allen maar mensen zijn, maken wij allen fouten. Tot op zekere hoogte gaan de meesten van ons tastend hun weg zonder volledige kennis van de feiten en er is misschien geen dag, waarop wij terugzien zonder te denken: „Had ik dit of dat maar beter gedaan”. Er is bijna geen dag, waarvan wij niet zouden wensen de woorden niet te hebben gesproken, die we hebben gesproken of de gedachten niet te hebben gedacht, die we hebben gedacht of de dingen beter te hebben gedaan dan we hebben gedaan.

Het leven is voor een deel een bekeringsproces. In zekere zin is vooruitgang een bekeringsproces en degenen die denkt dat hij nooit fouten maakt, bedriegt zichzelf. Er is geen twijfel aan: zowel individueel als collectief maken wij vele fouten. Wij beoordelen onze medemens verkeerd, wij beoordelen situaties verkeerd en dikwijls beoordelen wij onszelf verkeerd — en onze problemen, onze verwarring, onze schulden en moeilijkheden, ons verdriet en onze onzekerheden zijn een deel van de prijs die wij betalen.

Het vermogen om een fout te onderkennen en de grootheid om die te erkennen behoren tot de meest gewenste karaktereigenschappen, want de toekomst zal meer in overeenstemming met ons verlangen zijn, indien wij in staat zijn onze fouten als zodanig te beoordelen en eerlijk genoeg om die te erkennen, ons er van te bekeren en ons te verbeteren. Hoe spoediger wij ons bekeren, hoe spoediger wij betalen, des te spoediger gaan wij vooruit, des te lichter zijn de gevolgen. Het is zoals Emerson opmerkte: „Betaal altijd, want vroeg of laat moet iedere schuld worden gedelgd”. Als wij onze fouten hebben toegegeven en ons van het verleden hebben bekeerd, dan is daar de ernstige aansporing van nu af aan voorwaarts te zien, met hoop en geloof de toekomst tegemoet te gaan. Indien er iets is, dat wij met reden betreuren: nu is daar onze kans, want de macht van ware bekering is groot — dat is: nalaten wat wij niet mogen doen en het ook nimmer meer doen.